

Okay You're Safe Now

Veronika Pot © Thijs de Lange

Hilde Van Canneyt in gesprek met Veronika Pot

VERONIKA POT: 'IK VIND HET BOEIEND OM DOOR VERSCHILLENDE VIEWFINDERS TE KIJKEN'

BIO Veronika Pot (Antwerpen, 1965) is beeldend kunstenaar. Pot focust op fotografie en vertelt universele verhalen met beelden die hun oorsprong vinden in het dagelijks bestaan.

In haar fotografisch werk kijkt Veronika Pot door verschillende lenzen. Ze is voortdurend op zoek naar universele beelden, die ze laat samenkomen in reeksen met een eigen verhaal. In haar meest recente project toont ze beelden die deels door de tijd zijn uitgewist. Kunstblogster Hilde Van Canneyt praat met Pot over de persoonlijke beeldtaal die ze in deze werken verder ontwikkelt.

Je werkt met oude analoge camera's, die je liefst van al op een rommelmarkt hebt gevonden. Heeft de digitale camera je hart nooit kunnen veroveren?

Veronika Pot: 'Na een omweg langs andere media kwam ik opnieuw bij fotografie terecht. Op dat moment had ik me net een digitale camera aangeschaft, maar ik voelde dat die niet paste bij mijn beeldtaal. Ik heb dat toestel snel weer verkocht en heb met dat geld een analoge 6x6 TLR-camera gekocht. Het voelde als thuiskomen en niet lang daarna ontwikkelde ik zelf mijn filmpjes in een donkere kamer.'

Daarnaast gebruik je een zelfgemaakte pinhole-camera – een soort camera obscura. Omdat je met zo’n toestel een langere belichtingstijd nodig hebt, zijn foto’s minder scherp.

‘Dat ik een camera obscura gebruik, is een gevolg van mijn werk op basis van het schilderij *Les Bergers d’Arcadie* van Nicolas Poussin. Toen dat meer vorm kreeg, voelde ik dat ik beelden wilde maken die tijd moeten krijgen om zich te ontwikkelen. Met mijn gewone analoge camera kreeg ik niet het resultaat dat ik voor ogen had. Daarom maakte ik van een koffieblik en fotopapier zo’n pinhole-camera. Aangezien daar geen viewfinder en diafragma in zijn verwerkt, krijg je nog minder “zicht” op wat er op het beeld wordt gevormd, alsook langere belichtingen.’

Je fotografeert bijna dagelijks en je hebt altijd enkele toestellen op zak. Waarom?

‘Als ik te veel met eenzelfde toestel zou fotograferen, zou ik me beginnen vervelen. Ik zou me niet meer getriggerd voelen en in een automatisme vervallen. Ondertussen heb ik veel toestellen en net het feit dat ik niet elk toestel even goed ken, zorgt voor een soort focus. Ik moet me nog harder inspannen om te kijken, het is een grotere uitdaging. Ik vind het boeiend om door verschillende viewfinders te kijken.’

Je fotografeert wat er zich tussen het hoofd en de buik afspeelt en toont dat mislukkingen even belangrijk zijn als ‘lukkingen’.

‘Over het toeval heb je geen controle, maar soms zorg ik bewust voor die mislukkingen. Dat doe ik zeker in mijn laatste reeks *Okay You’re Safe Now*, waarin ik herinneringen wil “vervagen”. Ik neem daar de coördinatie van de mislukking in handen.’

Ondertussen heb je de drie luiken van je reeks *Arcadia, the utopian country of Greek Antiquity* op drie verschillende locaties tentoongesteld. *Life in the woods* (2011-2012), het eerste luik, was een zoektocht naar de perfecte wereld van schoonheid en geluk. Anne-Marie Poels zei hierover dat je op zoek ging ‘naar dubbelzinnige beelden die zowel het idyllische als de aanwezigheid van gevaar en de bijhorende onderhuidse spanning in zich droegen.’ Zonde en verderf waren volgens haar nooit ver weg. Hoe concretiseerde je dat?

‘In *Les Bergers d’Arcadie* zie je dezelfde dubbelzinnigheid van gevaar en dood. Die sfeer wilde ik weergeven. Door met mijn camera obscura te werken, kreeg ik als het ware een negatieve spiegel van de werkelijkheid. Die foto’s ontwikkelde ik en de resultaten heb ik opnieuw gefotografeerd. Zo verkreeg ik een negatief dat ik kon uitvergroten.’

Okay You're Safe Now #1, Gelatine zilver print

Daarna kwam *The Life in Us* (2012-2013), een reeks die een heel eigen thema en beeldtaal suggereert. Het lijken portretten, maar er is meer in het spel. Het zijn niet zo aangename beelden om naar te kijken. Ze stralen iets donkers en beangstigends uit ...

‘Ik hoop dat de kijker door zijn referentiekader aanvoelt dat het universele portretten zijn. Ik vroeg mij af hoe de bewoners van Arcadië eruit zouden zien. Wat is het Arcadië van iemand, zijn verlangen? Ik begon plasticen speelgoedfiguurtjes te kopen op rommelmarkten. Van de interessantste gezichten maakte ik macro-opnames. Op de expo hingen 24 portretten. Voor elk portret was een kijkdoos geplaatst, die het persoonlijk Arcadië van de geportretteerde weergaf. Wanneer je op een knopje drukte, zag je in de kijkdoos een kleine foto van een landschap, een geliefde, een kind, een familie ...’

***The Transformation* (2013-2014) is de apotheose van je drieluik over Arcadië. Opmerkelijk is dat in deze reeks ook foto's in kleur zijn opgenomen.**

‘Ik wilde overwegen hoe Arcadië zich zou manifesteren als we het in kleur zien. Ik wilde tonen dat een beeld in kleur en een zwart-wit beeld evenwaardig zijn, en zowel positief als negatief kunnen worden ervaren.’

Chantal Pattyn schreef over *The Transformation*: ‘Arcadië leek definitief verdwenen, alleen de idee bleef over: een wereld na de Apocalyps, na het drama, alleen een gevoel van weemoed blijft over.’ Jijzelf omschreef het als het vastleggen van twijfelmomenten, kantelmomenten van mooi naar lelijk, van veilig naar gevaarlijk, van licht naar donker. Had je het gevoel dat je Arcadiëverhaal nog niet was afgerond?

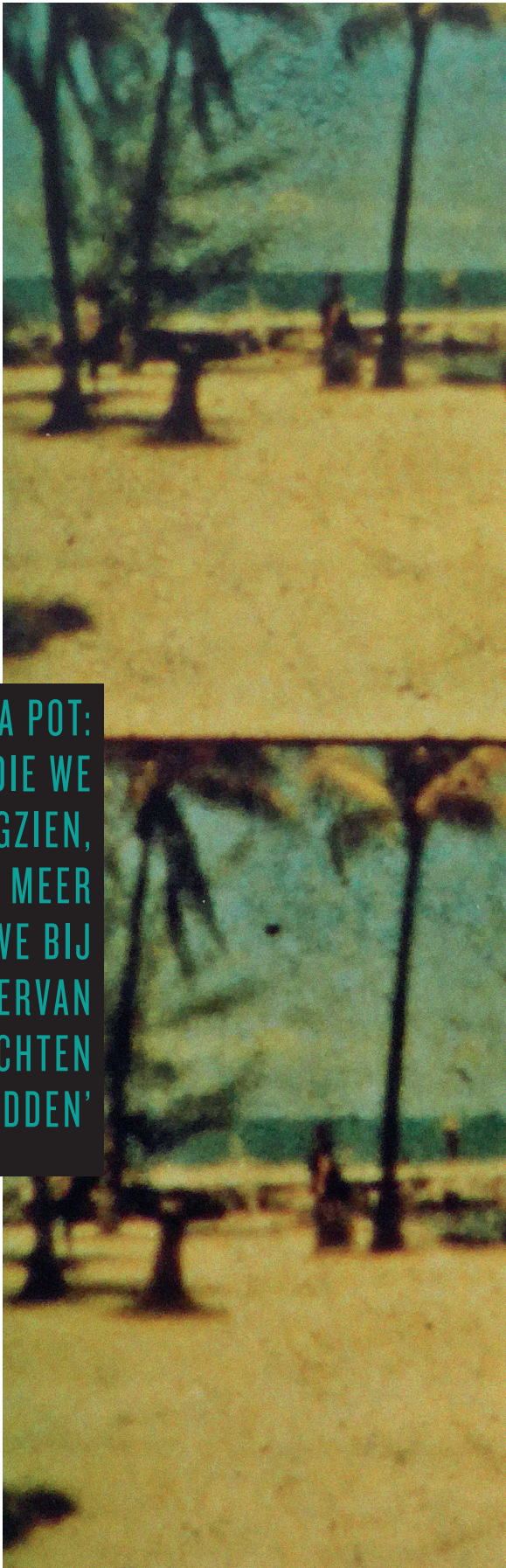
‘Mijn Arcadiëverhaal bestond voor mij altijd al uit een drieluik. Ik voelde dat ik die kantelmomenten nog wilde uitbeelden. Ik wilde een eindpunt.’

Maak je al je beelden met zo'n duidelijk verhaal in het achterhoofd?

‘Ik functioneer het best als ik in reeksen of concepten denk. Inhoud is heel belangrijk voor mij. Ik fotografeer veel natuurlijk, maar ik heb de “noemer” van een reeks nodig. De keuze om bepaalde beelden te fotograferen, wordt in mijn onderbewustzijn gemaakt. In mijn hoofd staan ze ook volledig los van plaats, tijd en ruimte. Achteraf maak ik keuzes in functie van een project. Beelden die in eerste instantie niet bij elkaar lijken te horen en ogenschijnlijk niks met elkaar te maken hebben, komen uiteindelijk toch samen.’

Wil je ook de kijker die confrontatie tussen beelden laten ervaren wanneer je een reeks toont?

‘In de Paardenstallen in Kortrijk heb ik *The Transformation* integraal

VERONIKA POT:
‘FOTO'S DIE WE
LATER TERUGZIEN,
GEVEN NIET MEER
WEER WAT WE BIJ
HET MAKEN ERVAN
IN GEDACHTEN
HADDEN’

Okay You're Safe Now #83, C-print

mogen tonen. Hoewel elk beeld een autonoom geheel vormt, heb ik de foto's bij de installatie in clusters opgehangen. Het was de bedoeling dat de toeschouwer eigen associaties kon leggen.'

Vanaf 19 maart kunnen we in de Ingrid Deuss Gallery in Antwerpen je nieuwe werk bekijken. Waarover gaat *Okay You're Safe Now*?

'Ik wilde het in dit werk over het geheugen hebben. Het geheugen is voor mij een tussengebied, een onzichtbare plek in het hoofd waar herinneringen worden opgeslagen en terug naar boven worden gehaald. Die herinneringen eroderen na verloop van tijd, omdat gebeurtenissen te lang geleden zijn of nieuwe de oude wegduwen. Wat we initieel in gedachten hadden, wordt vervormd. Onze herinnering lijkt ons te bedriegen. Ik probeer een iconisch beeld te maken van wat zich in een geheugen zou kunnen afspelen.'

Zal de kijker nieuwe elementen in het werk van Veronika Pot ontwaren?

'In dit project zijn de beelden explicieter, ruwer, minder dromerig ... Voor mij is de beeldtaal anders dan in de vorige reeks. Het zijn idyllische beelden waaruit gelaagdheden zijn weggeknipt, als stukken die uit het geheugen zijn weggevaagd.'

Zoek jij schoonheid voor ons?

'Ik wil universele beelden maken die schoonheid kunnen bieden.' | Hilde Van Canneyt

Okay You're Safe Now #1972, Gelatine zilver print

OKAY YOU'RE SAFE NOW

19.03-30.04.2016

Ingrid Deuss Gallery

Provinciestraat 11, Antwerpen

www.ingriddeussgallery.com

www.veronikapot.com